

PALESTINA: L'ESTÀNDARD D'OSLO

Fatah busca el poder... Hamas subjuga a les dones...
i l'esquerra està darrera de la Història.

Adel Samara

01/12/2009

www.nodo50.org/ceprid

Traduït de l'àrab per Maria Cristina Portales Carrandi

A l'agost de 2009 van ocórrer dos esdeveniments centrals a Cisjordània i Gaza. El primer esdeveniment va ser la Sisena Conferència General de Fatah, i el segon va ser la imposició del Hijab (un vestit completament llarg i un vel que cobreix el cap) i la prohibició de la presència masculina a les escoles de nenes, per ordres del govern de Hamas a Gaza. La decisió de Fatah de celebrar la seva Sisena Conferència General sota la ocupació israeliana va enviar un clar missatge al món que el Règim Sionista Ashkenazi (ZAR) ja no és un enemic i que el conflicte nacional entorn a la Palestina històrica, que se suposa que seria etern en la memòria dels refugiats palestins, ha arribat a la seva fi; i que els palestins de Cisjordània tenen dret a prendre decisions en nom de la resta dels palestins a tot el món i renunciar al seu compromís amb el Dret al Retorn. En poques paraules, la conferència indirectament va anunciar que qualsevol malentès o disputa (enlloc de conflicte), entre el poble palestí i el ZAR es pot resoldre només a través de les negociacions.

A la vegada, el ZAR també va enviar al món un missatge clar, just dos dies abans de la conferència de Fatah, mitjançant l'evacuació de les seves llars de dues famílies palestines a Jerusalem sota el pretext de que aquestes dues cases van ser construïdes en un terreny propietat de jueus. El missatge rere aquest acte era clar: Els palestins són "convidats" a Jerusalem i a tota Palestina, i la seva existència és temporal! Excloent a Hamas i a la Jihad Islàmica, totes les organitzacions palestines, en particular les de l'esquerra i inclús alguns àrabs defensors de la normalització amb Israel, van assistir a la conferència.

Cap dels assistents es va atrevir a dir:

"OK, potser aquestes dues famílies van construir les seves cases en petites porcions de terra comprada per Jueus, però sempre hem de recordar el fet de que el 94,5% de Palestina ha estat ocupada i confiscada, i els palestins van ser expulsats pel ZAR".

L'evacuació de les dues famílies té un altre missatge que reflecteix la continuïtat de la política sionista de destruir totalment la geografia, la societat, la cultura, l'estructura de classes, l'economia, la identitat i aspiracions nacionals de Palestina. Per definir el que va fer el ZAR amb el poble palestí com a "neteja ètnica", argumentat per Ilan Pappé no és suficient. La neteja ètnica en general es duu a terme en determinats llocs i durant un període limitat de temps. El que està succeint a Palestina és un procés continu que va començar fa més d'un segle i s'ha dirigit a cada pam del país i mai ha arribat a la seva fi.

Cap dels assistents a la Conferència de Fatah va dir una sola paraula sobre l'assumpte

de l'evacuació de les seves llars dels habitants de Jerusalem, el que reflecteix un canvi dràstic en les seves posicions i accions polítiques. Això té una sola explicació, el reconeixement de les mesures que el ZAR imposa en el terreny i la legalització de les dues ocupacions de Palestina, la de 1948 i la segona al 1967.

La declaració de Mahmoud Abbas, president de l'Autoritat Palestina, en el seu discurs d'obertura de la conferència quan va dir que "els israelians són els nostres veïns", recolza aquesta conclusió. Però, mentre que els veïns del Sr. Abbas dominen la totalitat de Palestina i insisteixen en considerar-lo un país jueu, sorgeix una altra pregunta: On se suposa que està la terra d'Abbas? Sota aquestes circumstàncies, l'Estat palestí ha de ser establert a JORDÀNIA! Tot i l'exagerada utilització dels lemes de la Conferència i les declaracions posteriors dels polítics palestins, no té sentit celebrar una Conferència del Moviment "d'Alliberament" Nacional sota la ocupació. Això també és vàlid per les anomenades "eleccions democràtiques" que es van celebrar sota la ocupació i van ser patrocinades per la comunitat internacional. Acceptar, recolzar i patrocinar les lògicament falses eleccions polítiques per la comunitat internacional és una mera manipulació; Com pot exercir-se la democràcia sota una ocupació colonial?

L'objectiu principal de l'Autoritat Palestina (AP) és obtenir el poder enlloc de recuperar una pàtria.

Una visita als Ministeris de l'AP durant la conferència de Fatah hauria trobat les oficines de l'AP mancades d'empleats... els empleats d'alt rang van assistir als seus llocs de treball. Per què? Degut a que tots els llocs importants estan ocupats per membres de Fatah, els qui, al mateix temps assistien a la conferència. Això significa que els Acords d'Oslo (1993) entre la OAP i Israel han garantit el poder a Fatah d'una entitat que es pot dir de tot menys 'un Estat'. És evident que mentre Fatah celebra les seves conferències sota la ocupació, els seus objectius poden ser qualsevol cosa menys alliberar la terra palestina, Cisjordània i Gaza (WBG), ocupades al 1967, ja que creuen que es pot restaurar WBG a través de les negociacions enlloc de la resistència armada.

O sigui, la conferència volia dir-nos que els funcionaris de Fatah són els que ocupen la posició principal als ministeris de l'AP, que ells consideren un Estat; la terra ja no és més un problema, les negociacions són la única via per aconseguir un Estat a WBG. En altres paraules, el poder substitueix a la Pàtria.

L'AP es menja la Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP). El líder palestí que va firmar els Acords d'Oslo en representació de la OAP estava en realitat firmant l'execució i la fi de la OAP. Dia rere dia, es fa més evident que la OAP s'està convertint en un mer segell utilitzat per la comercialització de les polítiques de l'Autoritat Palestina. Quan Yasser Arafat va prendre tres llocs al mateix temps, president de la OAP, l'Autoritat Palestina i Fatah, va voler condicionar als palestins per acceptar el nou fet de que la OAP ja no existeix com a organització militant, ha estat substituïda per l'Autoritat Palestina.

Durant la seva lluita contra la ocupació israeliana en el període que va precedir els Acords d'Oslo, la OAP representava relativament a tot el poble palestí. La més lògica i la única interpretació dels acords d'Oslo, al meu entendre, és que no és més que una "llicència" atorgada a un partit polític palestí pel govern central a Tel Aviv, una facció de la OAP (Fatah), per executar polítiques en els cantons de WBG "Oslo-Stan", que a la vegada significa que els refugiats palestins fora de WBG estan exclosos, és a dir, no se'ls considera palestins en termes dels seus drets!

Segons els Acords d'Oslo, l'Autoritat Palestina absorbeix la OAP i Fatah es converteix en el partit governant inclús abans de les primeres falses eleccions de 1995. L'AP és un estat quasi de Fatah. Des d'un punt de vista nacional i social, aquest "estat" mai va representar al poble palestí, l'aspiració del qual és el "Dret al Retorn"; ja que només representa als seus beneficiaris i els seus partidaris al WBG. El meu punt aquí és que les faccions de la OAP que van ser considerades, o se suposa que són el parasol de tots els palestins, han desaparegut i van ser reemplaçades per l'AP que representa la classe que es va beneficiar dels Acords d'Oslo com un acord de "Pau pel Capital".

Des de la conferència de Fatah, es transfereix a Abbas el mateix monopoli dels llocs de poder triple d'Arafat; sembla que l'entitat palestina (un semi-estat) s'està movent cap a un règim totalitari. Agregat a això, el paper del General Estadunidenc Keith Dayton, qui està creant i encapçalant a un exèrcit palestí format per figures sense antecedents de lluita en la resistència militar palestina o sense cap relació amb Hamas; el que significa que el semi-estat de Palestina s'està movent cap al feixisme.

Els règims àrabs (Qutriyeh) mai han escatimat la oportunitat de recolzar a la AP a través de varis mitjans:

- Ells no es van congreguar a la conferència deliberadament tan com per donar-li, a Fatah, una raó de pes per la seva celebració sota la ocupació.

- Molts d'aquests règims van enviar delegacions a la Conferència per confirmar-li als EUA i al ZAR que li són lleials i estan llestos per la normalització amb Israel.

Què ve després?

La conferència va complir la seva missió amb petits canvis en les figures i posicions, i una pila de declaracions sobre els seus programes, etc... El disseny de programes no és la qüestió, l'assumpte és fins a quin punt aquests programes són aplicables. Els funcionaris tenen com a objectiu convertir aquests programes en fets? La crisi encara és pitjor. Les faccions de la OAP van assistir a la conferència, el que significa que totes elles van decidir acatar l'autorització de l'ocupació. En termes de resistència, dubto que algú que treballa a l'aire lliure és capaç de resistir l'ocupació! Només Déu ho sap!

El front està en calma a Gaza, no hi ha molts enfrontaments, i estranyament es disparen els cohets de la resistència contra el ZAR, que mai va aturar la caça dels 'indígenes rojos' del nostre temps, els palestins.

L'AP a Ramallah i els règims àrabs van denunciar i maleir públicament el setge de Gaza sense cap tipus d'accions en el terreny. El temps passa ràpidament i l'hivern fred està a les portes. Serà encara més fred pels pobres a Gaza, les llars dels quals van ser demolides per la ocupació durant la guerra de desembre passat. Aquests ciutadans que només van rebre promeses de reparació de les seves llars i la indemnització per les pèrdues no tindran refugis a l'hivern.

Els rics, la classe mitjana i els líder polítics no tenen dificultats en la gestió dels seus propis interessos. Tal com va escriure el poeta Nazim Hikmat: "Els qui posseeixen la llana mai teixiran pels que no la tenen".

Tot i que Hamas té el dret a tenir la seva pròpia ideologia, pot prendre algunes mesures que millorin la seva posició. És aconsellable cridar a altres organitzacions, forces socials i els diferents sectors a participar en la decisió de la Franja de Gaza, dissenyar una política de desenvolupament, una reforma social i una avaluació de la seva experiència al govern. Es pot nomenar a un consell consultiu integrat per forces socials i polítiques creïbles per proporcionar assessorament i consulta al govern de Hamas, etc.

Hamas recentment va decidir obligar a les dones a portar la Hijab, especialment a les estudiants de les escoles per a noies, i la prohibició de que homes administrin o ensenyin en aquestes escoles. Ells van actuar com si la Hijab fos una màxima prioritat i no existissin altres qüestions urgents per les que preocupar-se a la Franja de Gaza, és a dir, la no ocupació, el setge imposat a Gaza, la pobresa, la gana, etc.

La pregunta és: Qui va autoritzar al règim de Hamas per imposar la Hijab? Quina altra explicació té aquesta decisió més que una dominació masculina sobre les dones? Aquesta decisió significa que qualsevol home, independentment de qui sigui, té el "dret" a suprimir a qualsevol dona, només perquè ell és un home.

És perquè els homes ara estan "de vacances" de resistir-se al seu primer enemic, la ocupació, pel que vol trobar una altra alternativa i la més fàcil és lluitar contra "l'enemic intern", les dones?

En realitat, aquest no és el fet, l'assumpte és més gran que això. És la cultura dels homes que dominen a les dones en una societat tradicional/patriarcal. És pitjor, encara. Des dels inicis de l'actual resistència palestina, després de la guerra de 1967, una política deliberada ha estat dissenyada per corrompre-la (a la resistència) a través del diner polititzat dirigit a convertir als combatents en empleats. Els combatents es van fer més dependents de les feines i salaris. Aquests diners han canviat a la directiva de la OAP de militants petits burgesos a una burgesia burocràtica. Al final, el lideratge a WBG es va convertir en un règim de quasi en el marc del ZAR, tot i que finançat per "donants" dels països occidentals i els pagadors d'impostos (els contribuents). Els països donants, les organitzacions no governamentals (ONG) i les organitzacions internacionals es van convertir en la única font de finançament i fons dels empleats del sector públic en l'aparell burocràtic de l'AP i de les oficines de les organitzacions internacionals no governamentals també. Aquests salaris són la "sang" que manté el mercat local viu.

L'absència d'una política de desenvolupament ha fet que molts palestins esperin el final de cada mes per rebre els seus sous i comprar allí el que necessiten, que són principalment els productes importats que no són de producció local. A moltes persones els agradaria veure passar el mes ràpidament per rebre els seus salaris i anar-se'n de compres! Però, en aquest entorn el règim de Hamas no és diferent al govern de l'AP. Aquest adopta la mateixa ideologia de dependència de les donacions, tot i que de diferents fonts. Això no canvia el fet de que el resultat sigui el mateix.

El fet de que Hamas practiqui la resistència contra la ocupació israeliana i que sigui recolzat pels règims que creuen en la resistència i denunciïn la ZAR, no significa que Hamas hagi de tenir les mans lliures per esborrar els drets mínims de les dones.

D'altra banda, Cisjordània seguirà sent governada pels comandaments dels EUA enlloc de l'AP. També està subornada pels enemics dels palestins que aspiren a enfonsar-los en la corrupció i a dur-los a reconèixer el ZAR, l'objectiu dels quals és obligar a que en n'anem a Jordània!

La tercera alternativa està paraitzada

Si Fatah, el moviment semi-secular, està corrupte, reconeix el ZAR i s'atè al seu paper dissenyat pels EUA; i si Hamas, tot i que no ha reconegut el ZAR, però és incapaç de practicar la resistència real, i insisteix en la repressió de la dona, quina alternativa hi ha? La resposta lògica és l'esquerra.

Hem d'anotar que existeixen organitzacions "esquerranoses" a WBG, però no són marxistes. Tot i que algunes de les organitzacions d'esquerreres estaven en contra dels Acords d'Oslo, almenys a l'inici de les negociacions, finalment s'han enfonsat profundament en el procés d'Oslo fins que s'han tornat dependents de l'AP. Elles actuen com una part del vestíbul de l'AP en contra de Hamas.

La situació actual és extraordinària. Només hi ha una única causa palestina, que està guanyant contínuament un enorme recolzament popular internacional. La crisi de la principal resideix en la falta d'organitzacions polítiques/militars palestines que veritablement representin al seu poble. S'ha d'agrair-li al moviment internacional contra la guerra i la globalització, qui diferència entre la justa causa palestina i el lideratge polític en fallida.

Pels que creuen en la realització d'un canvi, per transcendir la dependència dels règims burgesos capitalistes centrals, per lluitar per l'alliberament i la igualtat de la dona, i practicar la resistència sobre el terreny, els és necessari elaborar un anàlisi marxista de la situació. Això podria començar pel dret a exercir diverses formes de resistència incloent la lluita militar. Al mateix temps, és crucial un moviment social per fer front als problemes quotidians, així com la participació de les masses. No hi ha cap organització que sigui capaç de realitzar i acabar aquest treball que no sigui una organització marxista, inclús una marxista-leninista. La lluita contra la corrupció, la opressió de les dones, la dominació dels EUA no és menys important que la lluita contra la ocupació.

L'objectiu principal pel que els nous marxistes han de lluitar representa les dues formes de boicot:

- Boicotejar les properes eleccions palestines sota la ocupació;
- Boicotejar el ZAR i el nucli dels productes dels règims capitalistes.

Aquestes dues consignes són el suficientment bones per restablir l'esperit de resistència social a nivell nacional i de classe.

Notes:

“Pau pel capital”: S’han firmat varis acords de pau entre alguns règims àrabs, especialment els dirigents de la OAP (més tard Autoritat Palestina) i Israel. L’experiència demostra que aquesta pau, certament, ha pres lloc entre les classes capitalistes al centre capitalista occidental, especialment a EUA i Europa, la classe capitalista dominant d’Israel, i els règims capitalistes àrabs a la perifèria. L’objectiu principal d’aquesta pau és mantenir i accelerar el lema capitalista: “La liberalització del comerç a escala mundial”. L’experiència a Cisjordània i la Franja de Gaza (GBM) també mostra que aquells que es van beneficiar d’aquesta pau són la jerarquia capitalista començant pel seu centre als EUA fins als capitalistes compradors al WBG. En resum, aquesta pau no va servir o no va salvar la vida dels palestins a WBG. És per això que és una pau pel capital, no pel poble.

Adel Samara és un economista marxista palestí. Resideix a Ramal·lah (Cisjordània) i és editor del butlletí Ka’anan.